

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/146/2018
Identifikačné číslo spisu:	1109243537
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2019
Meno a priezvisko:	Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1109243537.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne JUPITER SK s. r. o., so sídlom v Bratislave, Limbová 451/3, IČO: 35 966 254, zastúpenej JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou v Pezinku, Malacká 2/B, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 307/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. marca 2017 sp. zn. 14 Co 340/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa domáhala proti žalovanej zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 659,69 eur a vecnej škody vo výške 5 299,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne od 10. augusta 2009 až do zaplata podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Škoda mala byť žalobkyňu spôsobená nezákonným konaním a nezákonnými rozhodnutiami vydanými Daňovým úradom Bratislava III v Bratislave (ďalej len „správca dane“) vo veci kontroly žalobkyne ako platiteľa dane z pridanej hodnoty a oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu uvedeného v daňovom priznaní za I. štvrtrok 2007. Žalovaná mala vyvolať svojím konaním u žalobkyne stav právnej neistoty trvajúci skoro dva roky, dokiaľ trvalo celé daňové konanie, pričom poškodila jej dobré meno v podnikateľských kruhoch. V priebehu konania žalobkyňa doplnila žalobu a uviedla ako právny titul uplatneného nároku nesprávny úradný postup spočívajúci v tom, že daňová kontrola nezačala v súlade s ustanovením § 15 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, pretože písomné oznámenie o začatí tejto daňovej kontroly bolo doručené neoprávnenej osobe. Žalobkyňa za účelom zastupovania v tomto daňovom konaní uzavrela dňa 24. septembra 2007 dohodu o vykonaní práce, na základe ktorej vyplatila zástupcovi odmenu v hotovosti vo výške 5 299,90 eur. Náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 659,69 eur sa žalobkyňa domáhala z dôvodu ohrozenia jej dobrého mena.

2. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. marca 2012 č.k. 8 C 307/2009-211 žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že v danej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., aj keď k pochybeniu správcu dane pri začatí daňovej kontroly došlo. Toto pochybenie však samo osebe nemalo za následok definovanie celej rozhodovacej činnosti správcu dane ako nesprávneho úradného postupu. Súd prvej inštancie uviedol, že daňové konanie síce nakoniec vyústilo do vydania rozhodnutia z 1. augusta 2008, ktoré však bolo v riadnom oprávnom procese na základe odvolania žalobkyne zrušené v rámci autoremedúry samotným správcou dane, ktorý ho vydal a teda nebola splnená už prvá podstatná a základná podmienka uplatnenia žalovaného nároku - existencia nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že nezistil tvrdené skutočnosti, ktoré mali ohroziť dobré meno spoločnosti žalobkyne. V súvislosti s uplatnenou škodou vo výške 5 299,90 eur za vynaložené náklady žalobkyne za zastupovanie v daňovom konaní poukázal na to, že v predmetnej daňovej veci nemusela byť žalobkyňa povinne zastúpená splnomocneným zástupcom podľa ustanovenia § 9 ods. 1 prvá veta zákona č. 511/1992 Zb. Splnomocnenie S.. F.. Z. N. na zastupovanie a celú dohodu o vykonaní práce preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôveryhodnú aj vzhľadom na nesplnenie si povinnosti žalobkyne prihlásiť Mgr. F.. Z. N. do Sociálnej poisťovne. O trovách konania rozhodol podľa § 142 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 14. marca 2017 sp. zn. 14 Co 340/2013 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením. Odvolací súd doplnil, že síce došlo k formálnemu pochybeniu pri začatí daňového konania v súvislosti s doručovaním oznámenia o začatí kontroly daňovému subjektu, avšak toto bolo spôsobené aj následkom spoluzavinenia S.. F.. Z. N., ktorý ako neoprávnená osoba tento dokument prevzal za spoločnosť žalobkyne, avšak toto pochybenie nemalo žiadny vplyv na samotný priebeh a výsledok daňovej kontroly. Žalobkyňa využila svoje zákonné opravné prostriedky a len samotný fakt, že na ich základe došlo k zmene pôvodných rozhodnutí, nemožno označiť za nesprávny úradný postup. Odvolací súd uzavrel, že keďže nebol preukázaný právny základ na uplatnenie nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z.z., bolo už nadbytočné zaoberať sa samotnou výškou uplatnenej náhrady za materiálnu škodu a nemajetkovú ujmu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s tým, že súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Namietala, že súd prvej inštancie jej do vydania rozhodnutia nedoručil vyjadrenie žalovanej z 12. marca 2012, v dôsledku čoho sa nemala možnosť oboznámiť s týmto oboznámiť a vyjadriť sa k jeho obsahu. Vyjadrenie žalovanej pritom obsahovalo právnu a skutkovú argumentáciu. Dovolateľka vyjadrila presvedčenie, že týmto došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru a jej práva na spravodlivé súdne konanie. Ďalej uviedla, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je arbitrárne, nepresvedčivé, odporujúce požiadavke na spravodlivé súdne konanie a pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Dovolateľka namietla, že odvolací súd sa dôsledne nevysporiadal s tým, že v danej veci došlo k pochybeniu, keď si súd prvej inštancie nevyžiadal a nepripojil od správcu dane príslušný daňový spis vo veci predmetnej daňovej kontroly. Aj v dôsledku uvedeného súdy vec nesprávne právne posúdili. Dovolateľka zároveň odvolaciemu súdu vytkla, že o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil riadne a včas elektronicky splnomocneného zástupcu dovolateľky na ním vo viacerých podaniach uvedený e-mail. Týmto postupom im odvolací súd znemožnil osobnú účasť na verejnom vyhlásení rozsudku. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozhodnutia súdov nižších inštancií.

5. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§

429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

13. Podľa presvedčenia žalobkyne je jej mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby

(procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a I Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

16. Dovolaiteľka tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, nepresvedčivo odôvodnené a nepreskúmateľné. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

17. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Podľa právneho názoru veľkého senátu sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba predmetné stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni.

18. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, prečo neboli naplnené základné zákonné podmienky pre priznanie nároku

podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (predovšetkým neexistencia právoplatného rozhodnutia daňového orgánu, ktoré by bolo následne zrušené alebo zmenené príslušným orgánom), a tiež prečo nedošlo ani v ďalšom priebehu daňovej kontroly k nesprávnemu úradnému postupu. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Je celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol; odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

19. Dovolateľka ďalej namietala, že súdy nižších inštancií spor nesprávne právne posúdili. Dovolani dovolací súd uvádza, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

20. V danom prípade dovolateľka tiež namieta nedostatky, ku ktorým podľa jej názoru došlo v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Tvrdí, že súdy si mali vyžiadať a pripojiť od správcu dane príslušný daňový spis vo veci predmetnej daňovej kontroly.

21. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

22. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012). Ani podľa novej právnej úpravy civilného konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

23. Najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný

nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

24. Dovolateľka ďalej namieta, že jej v priebehu konania nebolo súdmi nižších inštancií doručené vyjadrenie žalovanej obsahujúce právnu a skutkovú argumentáciu. Najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti záver vyjadrený už v judikáte R 39/1993, podľa ktorého „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ nie je splnená v prípade, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, napríklad tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie." Tento záver je aj po 1. júli 2016 plne opodstatnený vo vzťahu k § 420 písm. f/ C.s.p. Uvedené tiež vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej nedostatok pri uplatňovaní niektorých záruk spravodlivého súdneho konania, napríklad na súde prvej inštancie, môže byť korigovaný konaním na odvolacom súde (Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgicko z 23. júna 1981, Adolf v. Rakúsko z 26. marca 1982, Feldbrugge v. Holandsko z 29. mája 1986; porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 1/2013 zo 16. januára 2013). Z uvedeného je zrejmé, že túto vadu konania tvrdenú žalobkyňou možno nanajvýš považovať za procesnú vadu, ku ktorej došlo v určitej časti konania, avšak žalobkyňa v nasledujúcej časti konania mala možnosť prejsť svoj nesúhlas s postupom súdu prvej inštancie a namietať porušenie svojich procesných práv, a teda aj uplatniť svoj vplyv na výsledok konania tým, že mohla podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Skutočnosť uplatnená touto námietkou dovolateľky nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p.

25. Dovolateľka napokon v dovolaní uvádza, že odvolací súd ju, ako aj jej právneho zástupcu S.. F.. Z. N., neupovedomil elektronicky o mieste a čase konania verejného vyhlásenia rozsudku, ktoré sa konalo 14. marca 2017, hoci mu bola známa elektronická adresa právneho zástupcu podaná v zmysle § 45 ods. 4 O.s.p., čím im znemožnil osobnú účasť na verejnom vyhlásení rozsudku. K tomu dovolací súd uvádza, že z § 219 ods. 3 C.s.p. vyplýva, že „vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami." Z obsahu spisu však nevyplýva, že by žalobkyňa alebo jej právny zástupca výslovne, resp. osobitným podaním, požiadali, aby jej súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Tvrdenie žalobkyne, že elektronická adresa právneho zástupcu bola súdu známa, ešte neznamena, že odvolaciemu súdu vznikla zo zákona takáto povinnosť, vzhľadom na absenciu vyslovenej požiadavky zo strany žalobkyne, respektíve jej právneho zástupcu.

26. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je procesne neprípustné; vzhľadom na to jej dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.